

Pamiatka zosnulých

V detstve som chodila s babičkou na hroby. Nebolo mi to príjemné, mala som pocit úzkosti, ale brala som to ako niečo, čo sa musí, lebo sa to patrí.

Dnes chodím na jej hrob a mám iné pocity. Rozžiarený cintorín vo mne vyvoláva množstvo spomienok. Kde sa obzriem, spoznávam známych, priateľov, blízku i vzdialenú rodinu. A vždy si poviem: „Bože, to je už toľko rokov?“ Porovnávam dátumy so svojou pamäťou.

Miesta, ktoré niekde cez rok zarastajú trávou, v týchto chvíľach zmenili tvár. Tak, ako naše vnútro. Uponáhlané, ustráchané. Odrazu akýsi zvláštny pokoj vchádza do duše. Núti nás hľadať zmysel svojho života. Stojac uprostred ožiarených hrobov, akoby čosi dávnovéke sa pohlo v hlbokom vnútri. Je to bolestivé, aj krásne. Trpké aj plné nádeje. Odišli? Sú tu? Či v inom rozmere?...

S úctou a láskou spomíname predovšetkým na tých, ktorí nám boli v živote najbližší a najdrahší. Tak spomíname na našich rodičov, ktorí nám dali život a ktorí svojou usilovnosťou i mozolami budovali náš dnešný život. Spomíname na svojich starých rodičov, dedov, ako aj na tie staré zlaté mamičky, babičky, ktoré nám kedysi vedeli tak pekne rozprávať dojemné rozprávky... Mnohí z nás spomínajú na svojich milovaných životných partnerov, s ktorými kráčali životom v dobách dobrých aj zlých. Opustené vdovy venujú spomienku svojim manželom, ovdovelí muži – svojim milovaným manželkám. Mnohým rodičom nelútočná smrť vzala drahé dieťa – dieťa, ktoré bolo ich radosťou, ale aj nádejou, že im bude oporou v dobách jesene ich života. S rovnakou láskou spomíname aj na ďalších príbuzných, priateľov, ktorí nám boli v živote blízki a ktorých odchod zo života nás zasiahol na najbolestivejšom mieste – v našom srdci...

Ako film beží v našich spomienkach ich život. Aj dnes pociťujeme tú bolesť, ktorú sme prežívali vtedy, keď nás svojou smrťou upozornili, aký krátky je náš život a že len ten víťazí nad smrťou, kto ho prežil v láske a v prospech svojich najbližších. Z úcty k tým, čo už nie sú medzi nami, zamyslime sa nad tým, ako žijeme, akí sme ľudia. Keď vďačne myslíme a vzdávame úctu tým, ktorí celé svoje snaženie i to najväčšie – svoj život dali za nás, skloňme sa pred ich pamiatkou a sľúbme si, že zostaneme verní ich ideálom, pre ktoré oni žili i umierali. Oni to boli, čo nám nechali oheň svojej lásky, aby sme ju rozдали a obdarili ňou všetkých, čo dnes spomínajú.

Nech odpočívajú v pokoji naši blízki, nech im svetielko spomienky svieti nielen na hroboch, ale aj v srdciach ich najbližších.

Piatková prepádovka

Pred necelým mesiacom som sa zoznámila s veľmi sympatickým pánom. Naše zoznámenie bolo netradičné. Potrebovala som súrne pomoc s projektom. Čas súril a tak ako poslednú alternatívu pomoci navrhla pani starostka z Košarísk zavolať „Priateľa na telefóne“. Pri telefonovaní sme s údivom zistili, že pán generálmajor Svetozár Nađovič má korene v našej Jablonke a prežil tu kus svojho detstva. Pri listovaní v kronike som sa dočítala o učiteľskej rodine Nađovičovej, dokonca sme už v Klebetníku pár slov napísali o ich pôsobení, no ani v duchu ma nenapadla súvislosť s pánom generálom. Dohodli sme si stretnutie na nedeľu a ďalším prekvapením bolo, že býva pár domov od mojej mamy. Nesmelo som zavolať na dohodnuté číslo. „Osemnásť pätnásť Vás očakávam“ zaznelo na druhej strane. Mala som obavu zo stretnutia s takou šaržou. Moja tréma bola zbytočná. Napriek tomu, že sa práve s pani manželkou vrátili z Nemecka, kde pán Nađovič prednášal a celý deň cestovali domov autom, nedal na seba pociťť únavu. So záujmom si vypočul moje plá-

ny aj môj problém a spoločne sme našli riešenie. Bez jeho rýchlej pomoci by sme nemohli pokračovať v projekte cezhraničnej spolupráce a naše dlhodobé úsilie by vyšlo nazmar.

Podebatovali sme pri šálke zelinkového čaju o náhodách a o živote v Jablonke. Rozlúčili sme sa s tým, že budem veľmi rada, keď prijme pozvanie do Jablonky.

Také bolo moje prvé stretnutie so ozajstným generálom...

foto: P. Uhlík

Na internete som si zistila, že pán Nađovič bol najmladším generálom v bývalom Československu, po revolúcii mal na starosti odsun sovietskych vojsk z nášho územia.

Stretnutie druhé - uplynuli necelé 3 týždne od nášho stretnutia. Je piatok poobede. Práve sme končili jednanie, keď do kancelárie vošli pán Nađovič s pánom Petrom Uhlíkom zo Spoločnosti M. R. Štefánika. Prekvapenie – Pán Nađovič venoval mne i môjmu zástupcovi knihu, ktorú nedávno vydal. Týka sa vojenskej histórie. Porozprávali sme mu o dianí v Jablonke, o našich plánoch do budúcnosti. Potom sme šli na malú obchôdzku. Pána Nađoviča prekvapila spustnosť bývalej cirkevnej školy, kde trávil detstvo. Vysvetlila som mu situáciu, že sme sa nedohodli s pánom farárom. Obec mala záujem o budovu no požiadavky cirkvi sme nemohli rešpektovať. Ukázal nám, kde mal jeho otec bunker v čase vojny, kde včely, kde sa tancovalo, odkiaľ sledovali prichádzajúce vojsko cez vojnu... Oživali príbehy jeden za druhým. Veľké prekvapenie zažili pán Jánoš,

(pokračovanie na 2. str.)

Zo zasadnutia OZ

4. zasadnutie OZ v Jablonke sa konalo dňa 02.07.2008. Prítomní boli starostka obce, hlavný kontrolór obce a 4 poslanci OZ.

- OZ zobralo na vedomie správu nezávislého audítora.

- OZ súhlasilo s úpravou rozpočtu.

- OZ súhlasilo s prevádzkou na zber starých vozidiel a vyradených elektronických zariadení p. D. Kostrovi v areáli bývalého družstva.

5. zasadnutie OZ v Jablonke sa konalo dňa 10.09.2008. Prítomní boli starostka obce, hlavný kontrolór obce, 4 poslanci OZ.

- OZ súhlasilo s určením školského obvodu pre deti s trvalým pobytom v obci Jablonka navštevujúce 5.-9. ročník základnej školy I. Základnú školu v Myjave, ul. Viestova a pre domy so súpisnými číslami 46, 155, 175, 279, 293, 294 určuje školský obvod II. Základnú školu v Myjave, ul. Štúrova.

- OZ súhlasilo so Všeobecne záväzným nariadením o výške príspevku za pobyt dieťaťa v materskej škole a o výške príspevku na čiastočnú úhradu nákladov v školskej jedálni. Výška príspevku za pobyt dieťaťa v materskej škole predstavuje 100,- Sk a výška stravného pre deti v materskej škole je 30,- Sk a pre deti v základnej škole 27,- Sk.

- starostka obce informovala poslancov OZ o ukončení prác ciest u Marónov a Podkorytárka, i o oprave cesty Vančiak v rámci reklamácie.

Čo je nové v sociálnej oblasti od 1. septembra 2008

Dávka v hmotnej núdzi

Výška dávky v hmotnej núdzi od 1.9.2008 :

Jednotlivec	1 760,- Sk	58,42 €
Jednotlivec s 1,2,3 alebo 4 deťmi	3 300,- Sk	109,54 €
Jednotlivec s viac ako 4 deťmi	4 800,- Sk	159,33 €
Dvojica bez detí	3 060,- Sk	101,57 €
Dvojica s 1,2,3 alebo 4 deťmi	4 520,- Sk	150,04 €
Dvojica s viac ako 4 deťmi	6 060,- Sk	201,15 €

Príspevok na zdravotnú starostlivosť	60,- Sk	1,99 €
Aktívny príspevok	1 900,- Sk	63,07 €
Ochranný príspevok	1 900,- Sk	63,07 €

Príspevok na bývanie:

Jednotlivec	1 570,- Sk	52,11 €
Skupina	2 510,- Sk	83,32 €

Suma rodičovského príspevku	4 780,- Sk	158,67 €
-----------------------------	------------	----------

AKO TO BUDE S EUROM ...

Od 1. januára 2009 budeme platiť eurami. Napriek kampani, ktorá neustále prebieha, mnohí z nás presne nevedia, čo od tejto zmeny môžu očakávať.

Euro sa začalo prvýkrát používať v roku 1999 a to v bezhotovostnom styku. Až v roku 2002 sa v 12 krajinách eurozóny začali používať eurobankovky a euromince. Momentálne euro používa 15 krajín eurozóny.

Pri prepočte korún na eurá sa bude používať konverzný kurz stanovený Radou európskej únie. Rada ministrov hospodárstva a financií ho určila 8. júla 2008. Reálne sa tento kurz začne používať 1. januára 2009 na prepočet všetkých hodnôt vedených v korunách na euro. Dovtedy bude využívaný na účely duálneho zobrazovania. Konverzný kurz je určený ako koeficient so 6 platnými číslicami vo forme 1 EUR = 30,1260 SKK. Takto stanovený kurz sa musí používať pri prepočítavaní všetkých aktív a pasív a všetkých hodnôt v korunách neskrátených, to znamená, že sumy v korunách sa musia vydeliť 6 ciferným koeficientom konverzného kurzu.

V obehú je 7 bankoviek - 500, 200, 100, 50, 20, 10, 5 eur, ktoré zobrazujú architektonické slohy siedmich období v európskych kultúrnych dejinách. Na prednej strane bankoviek sú okná a brány, čo znamená symbol otvorenosti a spolupráce s európskou úniou. Na zadnej strane sú vyobrazené mosty, čo vyjadruje spoluprácu a komunikáciu medzi národmi Európy a medzi Európou a zvyškom sveta.

Euromince - 1, 2, 5, 10, 20, 50 centov a 1 a 2 eurá majú jednu stranu spoločnú a druhá strana je národná. Národné strany slovenských mincí vybrala Národná banka Slovenska. Na jedno a dvoj eurovej minci je vyobrazený slovenský dvojkríž na trojvrší, na 10, 20, a 50 centových minciach je

Bratislavský hrad a na 1, 2, a 5 centoch je Kriváň.

1 euro je 100 centov. V auguste 2008 sa začalo duálne zobrazovanie cien, to znamená, že všetky ceny sú zobrazované v slovenských korunách aj v eurách.

Zaokrúhľovať sa bude na 2 desatinné miesta podľa matematických pravidiel: 0 - 4 nadol, 5 - 9 nahor.

1. január 2009 je dňom zavedenia jednotnej európskej meny na Slovensku. Všetky automaty na Slovensku budú vydávať výlučne eurá. Od 1. až 16. januára 2009 bude fungovať duálny obeh, počas ktorého sa bude na území SR platiť v hotovosti v eurách aj v slovenských korunách. Vydávať nám však budú už len eurá. Je vhodné pripraviť si k 1. januáru aspoň malé množstvo euromincí kúpou štartovacieho balíčka v hodnote 500 Sk. Vo všetkých bankách si až do 30. júna 2009 môžeme vymeniť mince a do 31. decembra 2009 je možné meniť bankovky. Ak by ste to v tomto termíne nestihli, máte možnosť zmeniť mince v Národnej banke do 31. decembra 2013 a bankovky bez časového obmedzenia.

Prechod na novú menu by mala ľuďom uľahčiť aj euro kalkulačka, ktorú dostane poštou každá domácnosť.

Na záver by sme Vám chceli doporučiť, že všetku prebytočnú hotovosť je najlepšie vložiť na účet v banke, nakoľko banka prevedie účty automaticky a bezplatne na eurá. Je isté, že v radoch občanov nájdeme veľa prívržencov, ale aj odporcov. Tejto zmene sa však nevyhneme a preto si ju treba uľahčiť tým, že získame dostatok informácií a nič nás neprekvapí.

Prajeme Vám, aby ste všetky problémy spojené s touto zmenou prekonali v pohode.

prebrané z Omšenských novín

(dokončenie z 1. str.)

Piatková prepadovka

pán Horniaček a pán Chlebič, keď sme sa zastavili na kus reči len tak pri bránke... Pospomínali huncústva z detstva, ale i veľa príbehov z vojny, veľa príbehov súvisiacich s učiteľmi Naďovičovými. Boli veľkým prínosom pre Jablonku - založili ochotnícke divadlo, rôzne spolky, obchod, pálenicu... V kronike sa píše, ako učili našich občanov včeláriť, učili ich štepiť a starať sa o ovocné stromy... Ktohovie, možno práve oni dali základ

naším jablňovým sadom a tým aj názvu našej obce - Jablonka. Rozlúčili sme sa až v podvečer. Rozhovory a spomienky medzi starými priateľmi z detstva boli nesmierne zaujímavé. O nich a ešte o mnohých ďalších spomienkach nám vyrozpráva príbehy v ďalších Klebetníkoch pán generálmajor Naďovič tak, ako si ich pamätá zo svojho detstva. Prislúbil nám to.

Prežili sme spolu pekné popoludnie. Takéto prepadovky môžu byť aj častejšie...

Október – mesiac úcty k starším

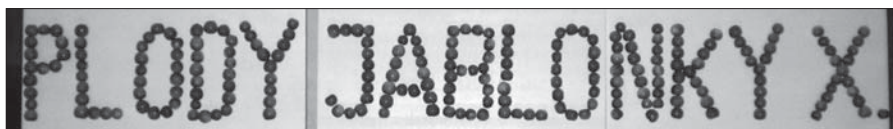
Keď sa povie jeseň, niekto si predstaví lesy s farebnou fantáziou, šuchotanie zlatého lístia pod nohami, zrelé šípky, plné košíky jablák... Ale niekto iný si zase predstaví dažďom rozmočenú zem. Je to len uhoľ pohľadu. Darmo, pre niekoho je jeseň krásna, pre iného nie. Dve pravdy, ktorá z nich je tá pravdivejšia? Aj človek má svoju jeseň a aj tu platí, že je taká, akú ju vníma on sám... Jesenné obdobie a mesiac október je už tradične venovaný našim skôr narodeným. Aj tento rok sme pri príležitosti októbra – mesiaca úcty k starším, usporiadali posedenie s našimi

občanmi s kultúrnym programom a s malým pohostením v sále kultúrneho domu. Vyjadriť to, že na našich skôr narodených nezabúdame, sa nedá iba jeden deň v roku. Verím, že pre väčšinu z vás bola sobota, 11. októbra, pekným spriemnením všedných dní. Kultúrny program sme pripravili v spolupráci s folklórnou skupinou z Krakovian. Vo svojom vystúpení nám predviedli dávne zvyky ako verbovačku na vojnu, čepčenie nevesty, tlačenie kapusty... Dychovka a ich speváčky vyburcovali obecenstvo k tomu, aby sa pripojili, a tak spievala celá sála. Atmosféra bola

sviatočná a ja chcem všetkým poďakovať za účasť, za prinesené koláčiky a za priazeň, ktorá je palivom do ďalšej práce.

Ďakujem vám za vašu prácu počas prežitých rokov, za vašu aktivitu, ďakujem za rady, ďakujem za to, že vás je vidieť.

starostka

Už 10 - ty krát patrila Jablonská sála kultúrneho domu plodom našich záhradkárov. Pod nápadité aranžmány sa podpísala fantázia pani Vlasty Otrubčiakovej, ale i ostatných aktívnych členov záhradkárov. Napriek ľadovcu, ktorý našu obec zasiahol 15. augusta a zničil veľkú časť úrody jablák, hrušiek, hrozna, veru, bolo sa na čo pozerieť. Chválami uznania nešetřil ani jeden návštevník, vraj ani na Flóre v Bratislave to nebolo také pekné... Za to, že v obci, ako je tá naša, kde žije necelých

500 duší, sa podarí každoročne prilákať 300 návštevníkov za 2 dni na výstavu ovocia a zeleniny, patrí nesmierna vďaka všetkým organizátorom.

Veľká časť návštevníkov bola cezpoľných, obdivovali pretvorenie našej sály na pozdrav jesene. Veď i pozvánka na výstavu bola zaranžovaná z červených jablčok a to že je naša – pripomínal znak obce vytvorený z drobných kamienkov. Nechýbala ozajstná kopaničarska izba s duchnami prehodenými cez žrdku nad pecou, ako to bývalo kedysi. Nechýbala ani torta z machu a bielych kvietkov, veď na výročia sa torty nosia. Pozornému návštevníkovi neušlo ani to, že celá výstava bola aranžovaná v čísle desať – X - pekný detail dotvárajúci atmosféru desiateho ročníka výstavy. Školáci a škôlkári tiež prispeli na výstavu svojimi výtvmi na tému jesene.

Viem, čo dá práce zorganizovať akékoľvek podujatie. Výstava v Jablonke je každoročne i umeleckým dielom, kde farby mieša príroda, um a šikovnosť

ochotných ľudí, ktorým na našej obci záleží. Ďakujem im za túto krásnu akciu, ktorá sa stala tradíciou a zviditeľňuje našu Jablonku. Ďakujem im za ich voľný čas, chuť, za ich fantáziu a teším sa na 11. ročník.

starostka

JESENNÉ OSMIČKOVÉ VÝROČIA

Každý deň máme možnosť vidieť ten obraz, či už ideme autom alebo pešo. Od Michaličkov smerom na juh vidieť siluetu Mohyly na Bradle od architekta Dušana Jurkoviča, o pár sto metrov vyššie, od Ušiakov smerom na severozápad vidieť v poriadskom chotári siluetu pamätníka u Klasovitých od architekta Štefana Belohradského. Čo spája tieto dva pamätníky a vieme vôbec na pamäť akých udalostí alebo osobností boli vybudované? Obidva boli napríklad odhalené v rokoch, ktoré sa končili osmičkou. Mohyla na Bradle v roku 1928 a pamätník u Klasovitých v roku 1968. Obidve tieto pamiatky boli tiež odhalené na pamäť udalostí, ktorých okružle výročia sme si v týchto jesenných dňoch mali možnosť pripomenúť a končili sa osmičkou. Tiež to boli udalosti, ktoré sa v tomto kopaničiarskom kraji odohrávali alebo udalosti, ktorých významnými aktérmi boli ľudia pochádzajúci z tohto kraja. A pritom už mnohí ani netušíme akéže to udalosti a akýchže to ľudí sme si mohli túto jeseň pripomenúť.

Kopaničiarsky september 1848

Udalostiam roku 1848 priamo predchádzali aktivity štúrovskej generácie, ktorá sa začala formovať v tridsiatych rokoch 19. storočia na evanjelickom lýceu v Bratislave a ktorej hlavnou zásluhou v týchto rokoch je uzákonenie spisovnej slovenčiny ako dôsledok viacerých zákonov, ktoré uhorský snem prijímal od konca 30. rokov na podporu maďarského jazyka. Snahám o rovnoprávne postavenie Slovákov priamo pomohlo vypuknutie revolúcie v marci 1848 v mnohých krajinách Európy, ktorá vzbudila nádeje na zlepšenie národných a sociálnych možností. Marcovými zákonmi v roku 1848 bolo okrem iného zrušené poddanstvo a vytvorená uhorská vláda. Tieto udalosti mali ohlas aj v tomto kraji, veď v neďalekom Hlbokom pri Senici pôsobil ako evanjelický farár J. M. Hurban, ktorý spolu so Štúrom a Hodžom tvorili trojicu vodcov národného pohybu Slovákov. Na Hurbanovej fare v Hlbokom sa zišli 18. marca 1848 zástupcovia slovenských vzdelancov, aby pripravili celoslovenský politický program. Hurbanova aktivita vyvrcholila národným zhromaždením 28. apríla 1848 v Brezovej pod Bradlom, kde boli sformulované národné požiadavky – tzv. Nitrianske žiadosti. Z nich potom vychádzal aj prvý celonárodný politický program Slovákov Žiadosti slovenského národa, ktorý bol za účasti Hurbana zostavený 10. mája 1848 na fare u iného evanjelického farára – M. M. Hodžu v Liptovskom Sv. Mikuláši. Žiadosti načrtli možnosť riešenia slovensko-maďarských vzťahov na

princípe rovnoprávnosti. Príležitosťou na formovanie národných požiadaviek sa stal aj pohreb národne uvedomelého notára Žigmunda Valoviča na Brezovej 25. apríla. Nad jeho hrobom rečnil Hurban, ktorý ako mladý kaplán začínal na Brezovej. Večer v ten istý deň formuluje dve požiadavky a síce, aby Myjave poslali slovenskú zástavu a aby sa zástupcovia okolitých kopaničiarskych obcí zišli na poradu o žiadostiach slovenského národa. Nasledujúci deň 26. apríla Hurban odovzdal slovenskú zástavu na Myjave a jeho reč na námestí oduševnila Myjavcov natoľko, že prisľúbili svoju účasť na národných veciach. Zhromaždenie zástupcov obcí bolo zvolané na 28. apríla a zišlo sa na Brezovej. Napríklad z Krajného sa tohto zhromaždenia údajne zúčastnilo až 300 obyvateľov. V júni sa potom na Myjave konal cirkevný konvent, kde prítomní evanjelickí kňazi na nátlak superintendenta odsúdili hurbanizmus ako škodlivé učenie. Následkom týchto udalostí bol vydaný zatykač na Štúra, Hurbana a Hodžu. V júni sa potom konal slovenský zjazd v Prahe, na ktorom sa zúčastnili aj Myjavci Valášek a Jurenka. Na tomto zjazde žiadal Štúr pomoc v boji za slobodu a účasťou na ňom spolu s Hurbanom sa vyhol zatknutiu. Počas leta 1848 sa začala vo Viedni pripravovať ozbrojená akcia proti uhorskej vláde. Uhorská vláda a snem pod vplyvom týchto správ nariadila odvod regrútov do armády. Kopaničiarske mestečká a obce odmietli regrútov dať. 16. septembra 1848 bola vo Viedni utvorená Slovenská národná rada, ktorá sa vyhlásila za jediný orgán oprávnený konať v mene Slovákov a začala pripravovať ozbrojené povstanie. Nasledujúceho dňa 17. septembra 1848 prišiel do Bzenca na Morave vlak s 300 dobrovoľníkmi, ktorí odtiaľ odtiahli smerom na Myjavu, kde dorazili nasledujúceho dňa 18. septembra 1848. Príchod týchto dobrovoľníkov bol signálom pre celý tunajší kraj a jeho obyvateľov. Na ďalší deň 19. septembra 1848 sa na Myjave zhromaždilo okolo 1500 dobrovoľníkov. Boli vyzbrojení len kosami, cepami a puškami. Na ďalší deň sa počet dobrovoľníkov rozrástol na 3000 mužov. Velenie nad dobrovoľníckou výpravou mala v rukách Slovenská národná rada, ktorá sídlila v dome vdovy Koléničky na dolnom konci Myjavy. K prvým bojom došlo 22. septembra 1848 na Brezovej, v ktorých dosiahli dobrovoľníci prvé úspechy. Dobrovoľníckemu vojsku sa podarilo poslednýkrát zvíťaziť ešte 27. septembra 1848 pri Starej Turej. Nasledujúca bitka u Klasovitých 28. septembra 1848 už pre dobrovoľníkov skončila porážkou a zvyšky dobrovoľníkov sa vrátili na Moravu. Tieto septembrové výpravy poznáme dnes pod

názvom prvá slovenská výprava. Uhorské úrady na tieto udalosti odpovedali popravami vodcov týchto udalostí, keď 20. októbra 1848 boli na lúke oproti Hlohovcu popravení obesením Karol Holuby a Vilko Šulek.

Keď sa dnes mnohí „národovci“ bijú do prs, vedia vôbec prečo sme si v septembri tohto roku pripomínali 160. výrocie týchto udalostí? Rok 1848 bol rokom, v ktorom Slováci nielen sformulovali svoj prvý politický program Žiadosti slovenského národa, ale bol aj rokom, v ktorom Slováci prvýkrát v dejinách za tento program ako národ dokázali ozbrojene povstať. Ale nielen to. Bol to rok, v ktorom vznikol prvý národný orgán Slovenská národná rada ako predchodca slovenského parlamentu.

Aj keď po týchto udalostiach bolo toto hnutie načas perzekúciami zo strany uhorských úradov umlčané, udalosti neskôr smerovali k naplneniu snáh dobrovoľníkov z tohto kraja. Po dlhých desaťročiach prišiel rok 1918 a s ním 28. a 30. október. Ústrednou postavou týchto udalostí bol rodák z tohto kraja M. R. Štefánik. Rodinná tradícia z roku 1848 mu bola možno osudová. Málokto tuší, že popravený Vilko Šulek bol bratom Štefánikovej starej matky z otcovej strany, ktorá je spolu so svojím manželom Pavlom Štefánikom st. pochovaná na krajňanskom cintoríne, ktorý tam pôsobil ako evanjelický farár. A nielen to. Štefánikovmu otcovi Pavlovi Štefánikovi ml., ktorý bol farárom v Košariskách, bol krstným otcom práve J. M. Hurbana, vodca slovenských dobrovoľníkov z roku 1848 a prvý predseda Slovenskej národnej rady, ktorá zasadala a mala svoje sídlo na Myjave. Keď v tento dušičkový čas budete spomínať na svojich blízkych na krajňanskom cintoríne, všimnite si pomník Štefánikových starých rodičov.

Pomník starých rodičov M. R. Štefánika na cintoríne v Krajňanom

Brezovská trojka a nová Republika

Muselo prejsť nielen niekoľko desaťročí od roku 1848, ale musela sa odohrať jedna významná historická udalosť, ktorá umožnila uvažovať nad zmenou pomerov, v ktorých toto etnikum existovalo v rámci Uhorska.

Touto historickou udalosťou bol atentát na následníka rakúsko-uhorského trónu Františka Ferdinanda spáchaný 28. júna 1914 v Sarajeve. Dôsledkom bolo vypuknutie I. svetovej vojny, ktorej výsledok zmenil tvár dovtedajšieho sveta. Slováci a českí vojaci bojujúci na strane Rakúsko – Uhorska a Nemecka proti slovanským Rusom a Srbom boli v neľahkej situácii. Ciele vojny boli Slovákom cudzie a vtedajšia slovenská politická reprezentácia pozostávajúca z niekoľko málo predstaviteľov kalkulovala s viacerými možnosťami ako by sa mohla situácia po vojne vyvíjať. Víťazstvo monarchie vo vojne by spôsobilo upevnenie dovtedajšieho politického systému a postavenia Slovenska v ňom. Iná situácia by nastala, ak by vo vojne monarchia prehrala. V takom prípade tých pár vzdelaných Slovákov kalkulovalo s federalizáciou monarchie, prípadne očakávali pomoc a oslobodenie zvonka zo strany Ruska, iní uvažovali aj o možnom utvorení spoločného polko-slovenského štátu. Svoju významnú úlohu zohrali však americkí Slováci združení v Slovenskej lige. Odmietli myšlienku zotrvania Slovenska v rámci Uhorska, ba práve naopak, najperspektívnejšie sa rozvíjala spolupráca s americkými Čechmi, ktorá vyústila do podpísania najskôr Clevelandskej dohody 22. 10. 1915 a neskôr do Pittsburskej dohody 30. 5. 1918, kde sa konštatovala vôľa spojiť Čechov a Slovákov v jednom štáte. Na tejto dohode figurovalo už aj meno T. G. Masaryka ako vodcu českého, resp. československého zahraničného odboja. Dostať sa na čelo zahraničného odboja pomohlo Masarykovi stretnutie s dôstojníkom francúzskeho letectva Milanom Rastislavom Štefánikom 13. decembra 1915 v Paríži. Rodák z Košarísk, syn evanjelického farára, vďaka svojim rozsiahlym kontaktom umožnil stretnutie Masaryka a Beneša s vtedajšími svetovými politikmi.

Títo traja muži si spolu vytýčili za cieľ rozbitie Rakúsko – uhorskej monarchie a vytvorenie spoločného štátu Čechov a Slovákov. Štefánik vďaka tomu, že ako letec robil výzvedné lety, rozvinul agitáciu medzi slovenskými a českými vojakmi na srbskom fronte. Vytvoril tak základ československého legionár-

Socha M. R. Štefánika na nádvorí múzea v Košariskách

skeho vojska tvoreného zajatcami vo Francúzsku, Taliansku a Rusku, ktoré bojovalo po boku dohodových mocností proti Rakúsko – Uhorsku. Táto skutočnosť bola rozhodujúca pre to, aby víťazné mocnosti súhlasili s rozbitím Rakúsko – Uhorska a vytvorením samostatných národných štátov vrátane Československa. Ústredné postavenie si získala Československá národná rada vytvorená vo februári 1916, ktorej bol okrem Masaryka a Beneša aj Štefánik členom a podpredsedom. Tento orgán neskôr víťazné mocnosti uznali za legitímny jednáť v mene československého ľudu a za základ československej vlády. Po vojnových porážkach Nemecka a Rakúsko – Uhorska v lete 1918 vyvinula ČSNR diplomatickú ofenzívu. 14. októbra 1918 oznámil Edvard Beneš víťazným mocnostiam transformáciu ČSNR na československú vládu a o tri dni na to odovzdal T. G. Masaryk americkej vláde Washingtonskú deklaráciu, v ktorej vyhlásil vznik Československa.

K vyhláseniu Československej republiky 28. októbra 1918 prišlo aj vďaka nedorozumeniu. Deň predtým rakúsko – uhorský minister zahraničných vecí oznámil, že prijíma podmienky amerického prezidenta T. W. Wilsona na rokovania o mieri. Pražská verejnosť to mylne považovala za kapituláciu, aj keď ešte nebola zo strany viedenského panovníckeho dvora podpísaná. Pražské ulice okamžite zaplnili tisíce ľudí, ktorí strhávali symboly monarchie a dožívajúca vrchnosť tomuto spádu už nedokázala čeliť. V tých chvíľach práve v Prahe zasadal Národný výbor československý, ktorého členom sa za Slovákov stal na poslednú chvíľu Vavro

Šrobár, ktorý sa prispôbil vzniknutej situácii a vyhlásil vznik Československej republiky.

Na Slovensku o týchto udalostiach nikto netušil. V čase vojny tu pôsobilo niekoľko izolovaných centier politického života s dominantným centrom v Turčianskom Sv. Martine, kde sídlila SNS na čele s Matúšom Dulom a Svetozárom Hurbanom Vajanským, synom J. M. Hurbana. V neďalekom Ružomberku pôsobil Andrej Hlinka a Vavro Šrobár. V Bratislave, centre sociálnej demokracie pôsobil E. Lehocký. V Budapešti pôsobil advokát Emil Stodola a poslanec uhorského snemu Ferdiš Juriga. Vo Viedni zasa pôsobil Milan Hodža, synovec M. M. Hodžu, neskorší predseda vlády Československej republiky. Na jeseň 1918 sa ukázalo ako potrebné zjednotiť tieto prúdy do jedného politického orgánu, ktorý by reprezentoval slovenský národ. Preto na popud Matúša Dula, predsedu SNS, vznikla 12. septembra 1918 v Budapešti Slovenská národná rada. História ju neskôr nazvala druhou v poradí, keďže tá prvá vznikla v roku 1848 a zasadala v Myjave. Nevediac, čo sa deje v Prahe, zvolalo vedenie SNS schôdzku strany na 30. októbra 1918 do Martina a pozvalo na ňu aj zástupcov ostatných politických prúdov. Účastníci tak vytvorili 20-člennú Slovenskú národnú radu na čele s Matúšom Dulom. Na tomto stretnutí bol potom prijatý návrh Deklarácie slovenského národa, v ktorom sa zdôrazňovala jednota Čechov a Slovákov a vôľa vytvoriť spoločný štát.

Pomník Matúša Dula na Národnom cintoríne v Martine

Budova Tatrabanky v Martine, v ktorej bola prijatá Deklarácia slovenského národa

Československá republika tak vznikla na základe dvoch rovnocenných udalostí, a síce na základe vyhlásení Národného výboru československého a Martinskej deklarácie. Ak sa nechceme hlásiť k 28. októbru 1918, ktorý je pre Čechov štátnym sviatkom, tak by sme sa mali hlásiť aspoň k 30. októbru 1918. Vznik Republiky umožnil „poslovenčiť Slovensko“ a aj vďaka 120 tisícom českých učiteľov, žandárov, železničiarov, úradníkov zažilo Slovensko dovedy nebývalý rozvoj. Ako konštatuje historik Ľubomír Lipták vo svojej monografii Slovensko v 20. storočí: „Československu sa vtedy trochu nadnesene hovorilo „ostrov demokracie“. Skutočne, jedine u nás sa podarilo po celých dvadsať rokov udržať demokratickú vládu, zatiaľ čo postupne nastolovanie najrôznejších foriem reakčných diktatúr od Pobaltska až po Čierne a Stredozemné more urobilo z našej republiky akýsi ostrov.“

Republika síce vznikla, ale územie Slovenska bolo potrebné vojensky obsadiť a dosiahnuť medzinárodné uznanie jeho hraníc. Tú prvú, vojenskú úlohu, zabezpečili z frontu sa vracajúci predovšetkým českí legionári. Tú druhú, diplomatickú úlohu, vybojoval Štefan Osuský, po Štefánikovi druhý z trojice brezovských kopaničiarov, ktorí sa nezmazateľne zapísali do histórie. Štefan Osuský sa narodil v roku 1889 v Brezovej pod Bradlom. Bol teda o deväť rokov mladší od M. R. Štefánika. Aj on bol študentom evanjelického lýcea v Bratislave, z ktorého bol pre svoje presvedčenie vylúčený. Preto v roku

1906 odchádza do USA, kde získava titul doktora práv. Tu sa angažoval v krajských organizáciách, predovšetkým v Slovenskej lige, ktorá ho v roku 1916 vyslala do vojnovnej Európy, aby dohodoval spoluprácu s československým zahraničným odbojom.

Štefan Osuský

V Paríži sa stáva spolupracovníkom Československej národnej rady a spolupracovníkom M. R. Štefánika. V roku 1918 pomáhal organizovať légie v Taliansku. Po vzniku Republiky začal pôsobiť v jej diplomatických službách. Republiku zastupoval ako generálny tajomník československej delegácie v rokoch 1919 – 1920 na parížskej mierovej konferencii. Práve jeho podpis sa nachádza na Trianonskej mierovej zmluve s Maďarskom z 4. júna 1920, v ktorej boli vymedzené hranice nového štátu. V roku 1920 tak ČSR existovala nielen na papieri. Štefan Osuský

sa významne podieľal na činnosti novozaloženej Spoločnosti národov, predchodkyne dnešnej OSN. Okrem toho pôsobil od roku 1921 ako československý veľvyslanec vo Francúzsku. Po rozbití ČSR v roku 1939 odmietol vydať vyslanectvo a udržal úrad v činnosti. Ak Štefánik organizoval 1. československý odboj, tak Osuský sa zapojil do organizovania 2. československého odboja počas II. svetovej vojny. Po sporoch s Benešom sa stiahol do úzadia a prednášal na amerických univerzitách. Po februári 1948 ostal v emigrácii a angažoval sa v Rade slobodného Československa. Štefan Osuský zomrel v Herndone pri Washingtone 21. septembra 1973 a v roku 1992 mu bol in memoriam udelený Rád T. G. Masaryka I. triedy. Dlhé desaťročia po roku 1948 sa o ňom mlčalo a zaslúži si, aby sme si tohto rodáka pripomenuli.

Z tohto kraja pochádzala ešte iná osobnosť, ktorá zastupovala a slúžila Republike na diplomatickom poli. Bol to ďalší brezovský rodák Ján Papánek, ktorý sa narodil 24. októbra 1896. Hoci väčšinu života prežil mimo vlasti a vďaka totalitným režimom sa o ňom nemohlo hovoriť, patrí k najvýznamnejším Slovákom novodobej histórie. Po vypuknutí I. svetovej vojny musel narukovať na taliansky front, kde padol do zajatia a stáva sa československým legionárom. Tu sa stretáva so svojim rodákom M. R. Štefánikom, ktorý ho poveruje redigovaním časopisu „V boj!“. Po skončení vojny vyštudoval právo na parížskej Sorbonne a od roku 1922 začína pracovať na československom ministerstve zahraničných vecí v Prahe. Neskôr pôsobil na vyslanectve v Budapešti a ako atašé vyslanectva vo Washingtone. V USA ho zastihli mníchovské udalosti a rozbitie republiky. Okamžite sa zapojil do činnosti zahraničného odboja po boku svojho rodáka Štefana Osuského. Rovnako ako Osuský odmieta vydať zastupiteľský úrad nemeckej moci. V druhom odboji zabezpečuje pomoc čs. utečencom v západnej Európe a čs. jednotkám vo Veľkej Británii a v ZSSR. Po oslobodení v roku 1945 vedie československú delegáciu na zakladateľskej konferencii OSN v San Franciscu. Po tragickej smrti Jana Masaryka a komunistickom prevrate vo februári 1948 protestuje na pôde OSN a žiada aby sa Bezpečnostná rada OSN zaoberala situáciou v ČSR. Ako jediný z východného bloku obžaloval na pôde OSN stalinistický režim z agresie a na základe svojho vystupovania sa už nemohol vrátiť do vlasti. Svoju úlohu našiel v pomoci československým

(pokračovanie na 8. str.)

Rozlúčka s prázdninami

Aj tento rok pripravil Obecný úrad Jablonka pre detúrence Rozlúčku s prázdninami. V piatok, 29. augusta poobede, mali deti možnosť zasúťažiť si v rôznych disciplínach - športových aj vedomostných. Tento rok sa zišlo na ihrisku viac ako 70 detí. Už tradične za splnenie úloh získavajú deti „JABLONČÁRE“. Tento rok si všetky deti výmenou za vyhraté Jablončáre odniesli tašku plnú hračiek, sladkostí a rôznych pomôcok do školy. Vďaka štedrým sponzorom sa každému ušlo neúrekom! Pre všetky deti bolo pripravené občerstvenie – tradične – „had v rožku“, aby im nechýbala sila na súťaženie. Kto chcel mohol si po súťažení opekať špekáčiky. Pripravený bol aj srnčí guláš, ktorý varila starostka. Mäso na guláš venovalo Poľovnícke združenie.

Pán Ondrovič prišiel so svojimi dvoma poníkmi – pre deti to bola atrakcia a povoziť sa chceli veľkí aj malí. Prišla aj polícia. Deťom ukázali výstroj, mohli si vyskúšať, aká ťažká je nepriestrelná vesta, ako to je, mať na rukách putá, sadnúť si do ozajstného policajného

auta, pustiť húkačku... Nechýbala muzika či občerstvenie pre rodičov. Čas bol krásny a teda rozlúčka s prázdninami sa opäť vydarila. Každoročne sa na rozlúčke s prázdninami schádza množstvo detí a to je dôkaz, že takáto akcia sa deťom páči a že máme v jej pokračovaní vytrvať.

Ďakujem svojim spolupracovníkom a ich rodinným príslušníkom, pracovníčkam školy, Policajnému zboru, pánovi Ondrovičovi s manželkou, DJ Dodovi z Polianky za pomoc pri zorganizovaní tohto stretnutia.

Vďaka patrí sponzorom, ktorí každoročne túto našu aktivitu podporia: Nacheza Piešťany – p. Ing. Milan Pagáč a Róbert Pagáč, COOP Jednota Senica, PD Poriadie, Myjavská pekáreň, Inštalatérsťvo Figura Myjava, P. Makiš, p. Marián Piešťanský, p. Slavomír Žák, p. Ján Jánoš, p. Milan Hólka, p. Pavol Pekník, p. Pavol Blaho, p. Pavol Kubík, p. Pavol Kochánek, p. Milan a Pavol Chlebík, p. Jaroslav Kodaj.

Ďakujem Vám všetkým, menovaným aj nemenovaným, v mene svojom

i v mene detí, ktoré mali úžasnú radosť z tohto popoludnia.

starostka

Zo života školy

2.9.2008 začal nový školský rok. Do školských lavíc si sadli oddychnutí školáci, plní zážitkov a očakávania, čo ich tento rok v škole čaká. Deti v škole privítala starostka obce Anna Cigánková, zaželala im veľa úspechov a chuti do učenia. Všetkých obdarovala peknými darčekmi. Rodičom, ktorí prišli prvý deň so svojimi deťmi do školy, zaželala veľa trpezlivosti pri ich domácej príprave na vyučovanie. Vyzdvihla klady našej školy a pozitívne sa vyjadrila o existencii školy v budúcnosti.

V školskom roku 2008/2009 nastali zmeny v personálnom obsadení ZŠ. Na základe výberového konania na miesto riaditeľky a učiteľky ZŠ nastúpila Mgr. Monika Svítková. Mgr. Libuše Svetláková pracuje v ZŠ ako učiteľka a vychovávateľka.

Dňa 2.9.2008 začal nový školský rok. Počet detí, navštevujúcich našu školu, sa v porovnaní s minulým školským rokom zvýšil zo 14 na 17. Do 5. ročníka, do ZŠ v Myjave, odišli dvaja minuloroční štvrtáci: Tomáško Blaho a Miška Adamicová.

Z celkového počtu detí v ZŠ (17) je šesť prvákov: Karolínka Adamcová, Borisko Chlebík, Denisko Babulic, Matúško Durec, Ondrejko Suchovský a Erik Zmeko, dve druháčky: Zuzka Siváková a Jarka Pražienková, dvaja tretiaci: Mirka Michalidesová, Jurko Obuch a sedem štvrtákov: Palko Marko, Kristínka Pražienková, Deniska Babulicová, Alenka Siváková, Natálka Čerešňová, Tereza Štefíková a Linduška Zemanová.

Od 2.9.2008 sa do vyučovania detí v 1. ročníku zavádza nová školská reforma. Deti sa budú učiť podľa školského vzdelávacieho programu.

Pri základnej škole naďalej pracuje školský klub detí, kde majú deti možnosť navštevovať krúžky: anglický jazyk a práca s počítačom.

V tomto školskom roku sa budeme zapájať do súťaží v recitácii (Šaliansky Matko, Rozprávkové vretienko, Hurbanov pamätník), v kreslení, v matematike (Pytagoriáda), a do športových súťaží, kde si budú naši školáci merať sily s rovesníkmi z celého okresu.

Pre deti a rodičov pripravujeme návštevu divadla.

Zapájame sa aj do kultúrneho a spoločenského diania v obci. Deti vystavili svoje výtvarné práce na záhradkárskej výstave „Plody Jablonky“.

V spolupráci s MŠ pripravíme program k oslave Mikuláša.

Deti čaká v tomto školskom roku veľa zaujímavého a nového, preto im želáme veľa chuti do práce a veľa úspechov a dobrých známkov v škole.

Mgr. Monika Svítková

Naša materská škola

Dňa 2.9. 2008 sme vykročili do ďalšieho školského roku 2008/09. I v tomto roku nastali zmeny v pozícií pedagógov. Pani učiteľku Moniku Svítkovú, ktorá prestúpila na pozíciu riaditeľky základnej školy, nahradila pani učiteľka Gabriela Klimková z Myjavy. Materskú školu v tomto školskom roku navštevuje 15 detí, z toho 7 predškolákov, ktorí sa budú usilovne pripravovať do školských lavíc. Deti sa budú počas zamestnania zdokonaľovať v matematických predstavách, jazykových schopnostiach, grafomotorických schopnostiach, budú kresliť, cvičiť a taktiež predvedú svoj talent a nadanie v speve, recitáciách, tancoch.

Aj v tomto školskom roku pokračuje MŠ v projekte „Zdravý úsmev“, ktorý vedie pani Zacharová. Tu sa deti správne učia starať o svoj chrup.

V tomto školskom roku sa MŠ pripravuje na nový štátny vzdelávací program s názvom „Dieťa a svet“.

Mottom programu je myšlienka: „Materská škola má dať dieťaťu taký základ, aby malo po celý život potešenie zo vzdelávania“.

Tento štátny vzdelávací program nadobúda platnosť v školskom roku 2009/2010.

Futbalové okienko

Rok 2008 sme začali veľkými úpravami vonkajšej no hlavne vnútornej časti budovy futbalových šatní. Celá budova v strešnej časti sa pokryla krytinou.

Vo vnútornej časti sa prerobili obe sprchy, WC, obložili sa stropy na poschodí, natreli sa schody, vymaľovali všetky steny, vybudovala sa kuchyňa, skrášlila sa šatňa rozhodcov, no hlavne sa kompletne zrekonštruovala spoločenská miestnosť.

Veľká vďaka pri prestavbe patrí domácim majstrom p. Štefanovi Zemanovi a Jánovi Kodajovi, ktorí prakticky sami vykonali všetky práce. Treba spomenúť i hráčov TJ, ktorí sa po sobotách zúčastňovali brigád a tak i oni nemalou mierou prispeli dobrej veci. Celú akciu organizovali členovia klubu v spolupráci s Obecným úradom.

Prestavbu sme stihli včas a mohla sa začať jarná časť súťažného ročníka 2007/2008.

Odohrali sme ju veľmi zle, keď pokračovala herná kríza z jesene. Získali sme minimum bodov a väčšinu zápasov sme prehrali. Vyrcholilo to v poslednom kole na ihrisku Slovana Hrašné,

ktorí sme zahanbujúco prehrali 8 : 0. Takéto výsledky sa prejavili i umiestnením v konečnej tabuľke, kde sme obsadili 8. miesto.

V letnom období sme zohrali prípravný zápas v Opatovej nad Váhom, kde sme prehrali 1 : 4, potom turnaj na Chvojnici (2. miesto)

Do nového ročníka sme nastúpili s novým trénerom z Krajného p. Andrejom Škodáčkom. Chcel by som spomenúť, že oficiálneho trénera sme roky nemali, preto očakávame zlepšenie tréningov i samotných výsledkov. Prvé kolá tomu i nasvedčovali , keď sme v prvých štyroch kolách dokázali trikrát zvíťaziť. No potom prišli dve prehry, ktoré nás trochu schladili.

Veľká škoda je, že sa nemôžeme na každý zápas zísť v plnej sile, pretože niektorí hráči majú povinnosti aj cez víkendy a po novom sa hracími dňami stali aj soboty.

Na záver by som rád pripomenul, že do našej triedy prilosovali dvoch pre nás úplne nových účastníkov – OČKOV a BRUNOVCE a jedného staronového – POBEDÍM.

Tieto mužstvá rozšírili počet klubov na 12, čo určite prinesie so sebou zatraktívnenie súťaže.

JESENNÉ OSMIČKOVÉ VÝROČIA

(dokončenie z 6. str.)

utečencom po roku 1948 a za týmto účelom zakladá v USA Americký fond pre česko-slovenských utečencov. Okrem toho bol poradcom amerických prezidentov, spoluzakladal Radu slobodného Československa, prednášal na amerických univerzitách. V roku 1991 krátko pred smrťou bol prezidentom vyznamenaný Radom T. G. Masaryka. Ján Papánek tak bol posledným pamätníkom slávnej trojice rodákov z brezovských kopaníc, ktorí zohrali svoju významnú úlohu pri zakladaní Československa. Aj napriek tomu, že po roku

Ján Papánek

1989 veľmi túžil vrátiť sa do vlasti, tento sen sa mu nepodarilo uskutočniť.

Práve v tomto kraji boli položené základy modernej slovenskej histórie a boli to osobnosti z tohto kraja, ktorí túto históriu formovali a vytvárali. Štát a spoločnosť prežije len na takých základoch na akých vznikol. Tak nejako to povedal Masaryk. A toto sú tie základy pochádzajúce z tohto kraja, na ktorých sa dá stavať.

Použitá literatúra:

Lipták, L.: Slovensko v 20. storočí, Kalligram, Bratislava 1998,

Krekovič, E., Mannová, E., Krekovičová, E.: Mýty naše slovenské, AEP, Bratislava 2005,

Lukačka, J.: Krajné 1392 – 1992, OÚ Krajné, Krajné 1992,

Michálek, J. a kol.: Brezová pod Bradlom, STIMUL, Bratislava 1998

Historická revue, č. 3/2007, roč. XVIII

Historická revue, č. 9/2007, roč. XVIII

Historická revue, č. 10/2008, roč. XIX

Bradlo, č. 44/45, december 2006

Žurnál, č. 43/2008, 23. 10. 2008

Spoločenská kronika

Životné jubileum oslávili:

Jún:

Pavol Zeman 55 rokov

Ján Kubík 70 rokov

Alžbeta Maliariková 75 rokov

Alžbeta Málková 80 rokov

Júl:

Rudolf Boor 70 rokov

Emília Chlebíková 70 rokov

Pavol Horniaček 75 rokov

August:

Miroslav Mocko 55 rokov

Ján Talába 70 rokov

Štefan Horniaček 87 rokov

September:

Pavol Borovský 60 rokov

Dušan Ochodnícky 60 rokov

Milan Kozelka 83 rokov

Alžbeta Ušiaková 86 rokov

Október

Ján Bačo 50 rokov

Zuzana Málková 80 rokov

Zuzana Boorová 85 rokov

Pavol Zmeko 87 rokov

Zomreli:

Anna Klbečková

vo veku 58 rokov

Ján Blaho

vo veku 63 rokov

Katarína Horniačková

vo veku 73 rokov

Pavel Štefula

vo veku 72 rokov

Narodili sa:

Juraj Bilic

JABLONSKÝ KLOBUČNÍK – občasník obce Jablonka. Vydáva OÚ Jablonka. Adresa redakcie: Obecný úrad, 906 12 Jablonka 51. Zodpovedná redaktorka: Anna Cigáneková. Tel./fax: 034/ 621 3227. Registrované OÚ Myjava pod číslom: OÚ - 1/2003. Grafická úprava a tlač: LINEA, grafická dielňa, Brezová p.B.